

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 987/2025
11.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. бр.1546/21 од 01.11.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 број 47/25 од 09.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ервина Прелића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. бр.1546/21 од 01.11.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 број 47/25 од 09.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К. бр.1546/21 од 01.11.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што је окривљеном утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени ББ је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело из члана 45. Закона о поступку регистрације у агенцији за привредне регистре у вези члана 61. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна затвора неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП обавезани су окривљени АА и ББ да сваки понаособ суду накнади трошкове кривичног поступка на

име судског паушала, у износу од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 број 47/25 од 09.05.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Едвина Прелића, изјављена дана 29.11.2024. године, а пресуда Првог основног суда у Београду К. бр.1546/21 од 01.11.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Едвин Прелић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Едвин Прелић, у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама прекорачена оптужба из разлога што је првостепени суд, у погледу чињеничних навода из оптужног акта, у својој пресуди изоставио да је окривљени унео неистините податке у службену исправу, тако да је исте прецизирао у погледу радњи које је окривљени предузео и исте прилагодио чињеничном стању, односно да је окривљени кривично дело извршио тако што је у својству одговорног лица члана друштва и директора привредног друштва „Дакс Ин“ ДОО Сјеница и привредног друштва „Вила 1. Мај-Х“ д.о.о Сјеница својим потписом и својим печатом оверио службене исправе са неистинитом садржином. По оцени браниоца, из одредбе члана 409. ЗКП јасно произилази да суд нема овлашћења да прецизира оптужни акт, а што је суд у конкретном случају учинио. Такође, неоснован је став другостепеног суда да је изрека пресуде уподобљена чињеничном стању утврђеном на основу одбране окривљеног, при чему се суд кретао у оквирима оптужног акта и да је окривљеном је на терет стављено и мање инкриминисаних радњи у односу на оне за које је он оптужен у самом оптужном акту.

Изнете наводе захтева браниоца, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Оптужним предлогом Првог основног јавног тужилаштва у Београду Кт. бр. 4011/18 од 05.08.2021.године окривљеном АА је стављено на терет да је у Београду, у стању урачунљивости, свестан свог дела и хтео његово извршење у два наврата, у својству одговорног лица члана друштва и директора привредног друштва „Дакс Ин“

ДОО Сјеница и Привредног друштва „Вила 1. Мај – Х“ ДОО Сјеница у службене исправе унео неистините податке и својим потписом и службеним печатом оверио службене исправе са неистинитом садржином и то: дана 22.10.2015. године у службену исправу – одлуку о промени седишта друштва „Дакс Ин“ ДОО Сјеница да је ново седиште привредног друштва у улици ... број ..., Раковица – Београд, иако седиште тог привредног друштва никада није било на тој адреси, дана 03.02.2016. године, у службену исправу – одлуку о промени седишта друштва „Вила 1. Мај – Х“ ДОО Сјеница, да је ново седиште привредног друштва у улици ... број ..., Раковица, Београд, иако седиште тог привредног друштва никада није било на тој адреси и исте преда окривљеном ББ, са којим је закључио уговоре о преносу удела у наведеним привредним друштвима, чиме је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. и става 2. у вези члана 61. КЗ.

Изреком пресуде Првог основног суда у Београду К. бр. 1546/21 од 01.11.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, уз ту разлику што је у чињеничном опису изостављен део да је окривљени „у службене исправе унео неистините податке“.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из одредбе члана 420. ЗКП произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива. По оцени Врховног суда, чињеничним описом радњи извршења у изреци пресуде суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да у чињеничном опису постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљеног АА (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ (објективни идентитет), а чињенични опис наведеног кривичног дела у изреци првостепене пресуде у битном се не разликује од оног наведеног у оптужници.

По оцени Врховног суда, разлика у чињеничном опису у изреци првостепене пресуде у односу на оптужни акт је тај што је у изреци пресуде изостављен део да је окривљени „унео неистините податке“, чиме је суд само уподобио утврђено чињенично стање са самом изреком, те окривљеног огласио кривим за извршење истог кривичног дела које му је стављено на терет и оптужним актом, уз ту разлику што је у изреци изостављена једна од алтернативно одређених радњи прописаних кривичним делом из члана 357. став 1. КЗ, а у чињеничном опису остављена радња да је окривљени својим потписом, односно службеним печатом оверио службене исправе са неистинитом садржином, а која радња сама за себе представља кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. КЗ. Имајући наведено у виду, овакве измене се не могу сматрати прекорачењем оптужбе, јер окривљеном нису додате нове радње извршења, из чега произилази да није повећана криминална

количина радње кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, нити је окривљени због наведене измене стављени у неповољнији положај.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже тако што наводи да у изреци пресуде није наведено да ли је окривљени АА знао да је својим потисом и печатом је оверио службене исправе са неистинитом садржином а предметно кривично дело је могао извршити само уколико је то знао. Ни у изреци, ни у образложењу првостепене пресуде коју је потврдио другостепени суд се не наводе релевантне околности из којих се може закључити да је окривљени АА знао да је својим потписом и печат оверио службене исправе са неистинитом садржином. По оцени браниоца, окривљени је располагао својим уделом уговором који је закључен истом приликом када је потписана и спорна одлука о промени седишта друштва, при чему правно дејство уступања удела између преносиоца окривљеног АА и стицаоца окривљеног ББ ступа на правну снагу у моменту потписивања, па је остало нејасно на који начин је суд закључио да је окривљени АА требало да се интересује о месту седишта где ће се обављати делатност привредног друштва. Са друге стране, окривљени АА није имао ни један разлог да сумња у то да ли ће нови власник предметних привредних друштава имати седиште на адреси на којој је регистрован, нити је тужилаштво доставило било који доказ из кога би се могао извести супротан закључак, односно да је окривљени АА знао да означена адреса неће бити место седишта привредних друштава.

По оцени Врховног суда, на овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање, односно истиче повреду закона из члана 440. ЗКП, полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП.

Како повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић